Alle gegen Alle: קיברנטיקה, כוח והמונולית הפוסט־אנושי

Aldo Poblete Varas
10 בנובמבר 2026

הכול נגד הכול, על גדות הריין. קטפולטות, כובעים, קתדרלות תחת אש, אנשים רצים מתחת למים. קיברנטיקה מנומנמת למחצה. בני השיח שלה דומים לכמרים טירונים יותר מאשר למפעילי פיקוד. הבהירות הפדגוגית והאינסטינקטים של ההכשרה המקדימה של כמה סטודנטים צעירים לפילוסופיה הולכים וקוברים את הקיברנטיקה הזאת. הם עשו את מה שהתבקשו לעשות, כשהיו אמורים לעשות זאת, והצדיקו את מה שהיה עליהם להצדיק. אבל העולם מעולם לא פעל כך. הוא מעניק קדימות לחזק מכול, למה שיכול לכפות את עצמו. הכוח לבדו הנחה דורות שעה שהביאו את עצמם לידי קיום והכינו את גופם לחורבן קולקטיבי. בסופו של דבר ינצחו מי שהתמסרו לאש למרות הפחד חסר הגבולות שהחדירה בהם תקופתם. הטרקטור חצה בקצב אכזרי את השדה החברתי ופוצץ לרסיסים את החריגות שהחוק התיר. כדי שאותו סדר פגום יחזיק מעמד, המשכילים יתר על המידה נאלצו להניח שיעקמו להם את הזרועות ואת המוסר יותר מפעם אחת.

עלינו להיות מסוגלים לראות דבר מה במקום שנדמה כי אין בו דבר, לחיות כאילו תמיד יש איזה מעבר, בידיעה שהמטריאליזם הקונטינגנטי, כשהוא משמש אידאולוגיה, אינו אלא הצורה הפראית ביותר של תמימותנו. מתוך מה שאינו יכול להתקיים, היער נעשה תוכנה ומשכנע את עולה הרגל שהשלווה שלנו לאחר המלחמה היא שגיאה שחישב משורר אלקטרוני. במקום שבו טוקיו מופיעה כנקודת השוויון בין היום ללילה של ייסורינו האדריכליים, גרמניה של היום מזכירה לנו שההיסטוריה עודנה. קרב על גדת הנהר. למטה, עמוק יותר, מתחת לאדמה, הפלוגות עודן מתקדמות בהילוך איטי אל פלדה שאינה ניתנת לרדוקציה. צימאונו של הכומר על גדת הנהר הזה, כעת דיאלוג טהור, מבוך חזותי. ימים שלעולם אינם נגמרים ובכל זאת חולפים בדהרה. הסטודנטים מאלצים איש זקן לומר את מה שאין הוא רוצה לומר. כאן מופרד הכאב מן הגחמה, הטקסט של המיסטיקן מן המדריך הטקטי הסופי. הנצרה משוחררת. על הפילוסופיה להשתמש בעולם. את הפעולה ההפוכה יש לפלוט. מה לדיאלוג הזה ולמדע השועט אל מעבר לאנושי גרידא? כמה הרס עלינו לשאת כדי להתקדם? אנחנו מנסים זה זמן לדבר על הפוסט־אנושי. אסתטיקה שעדיין לא הוצאה לגמרי משימוש מונעת מאיתנו להשלים את הקפיצה. ואף על פי כן אנחנו, כמעט מכונות, כבר חצינו את הנהר ההוא.

לבנה אחת צריכה להיות במקומה לפני שאפשר להניח את הבאה אחריה. על היסוד הזה אנו דורשים חירות שתבטיח לנו מעבר סודי עד שפת השמיים ואל לב המכונה הרעבתנית הבולעת את כולנו. בעזרת המדע והמילה לבדה אנו בונים כוליות המבקשת להפיק מכל מחלה בריאות מחודשת, ומכל טבח שלום נצחי המושתת על קבלת האנכיות של התודעות. הישגו הגדול ביותר של המשורר הוא להציל את עצמו, על אף מגעיו העקרים עם הלשון. הכתיבה הייתה מאז ומתמיד

הבעיה. הפתרון שמצאנו היה להמשיך לכתוב בלי הפסקה ולהזין את הארכיון, בשעה שמאחורי גבנו התנשא מונולית עצום בשחור ולבן לסמן את קץ העידן ההומניסטי שלנו. היה עלינו להעיד על ביתור הקדמה. היה עלינו לטפל באותה קריסה.

תרופה לסימביונטים, שחרור הגופים שנרקבו, מציאות אנדרואידית מעתיד גדוש בכל הוודאויות שאפשר להעלות על הדעת, חוגרת חגורת בטיחות. חיים ואחרי־חיים בממלכת החומרים החדשים, מדעים שעברו אוטומציה, מלחמה בדמות ויכוח סוער, קץ עולם ההשלכות. הנוסטלגים יאמרו לנו שכאשר היצורים עוד מתו, הכול היה פשוט יותר וטוב יותר. תציף אותנו רטוריקה סוריאליסטית המכוונת למתבגרים. השליטה תהיה מוחלטת כל כך עד שהכאוס יהיה קיצוני, וגבולותיו יישארו שלמים גם כשנדמה שהכול עולה על גדותיו. אלה שיוקמו לתחייה יהיו אחרים. הם ימצאו דרכים משלהם לעורר צרות, ויהיה עלינו להתמודד איתם. זו תהיה תקופה מאושרת, ומבחינות מסוימות גם דוחה.

החיים שוכנים בשרירותי, בהתמדתו של כיוון. למרבה המזל, הסיפורים יעברו אוטומציה ויחסכו מאיתנו את ייסורי ההסבר של המובן מאליו. הם יספרו איך החיים חטפו את הרצועה מידי הכאוס של האינסוף. כעת הם אוחזים ברצועה בידיהם ומנווטים את גורלם הבלתי ודאי. התבונה תמפה את גבולות הממשי רק כדי לשנותם ולחיות כרצונה. טכנולוגיה מן העתיד אל תוך הארכאי. חירות ליקום. תודעה החשה בסכנה שבחירותה שלה.